

Κύκλος Η': Κύκλοι σε κύκλους

Saved, just at point (H1)

– Σεβάσμιε Γιόρμα, ζητώ συγγνώμη αλλά πρέπει να ξυπνήσετε.

–

– Είμαστε παγιδευμένοι. Το νευρωνικό -παραδόξως- ισχυρίζεται ότι πρόκειται να κάνουμε άλμα μέσα στο βαρυτικό δυναμικό μαύρης τρύπας. Και για άγνωστο λόγο, το νευρωνικό είναι κλειδωμένο με κωδικό, σε άρνηση άλματος. Χρειαζόμαστε την βοήθειά σας. Μόνο εσείς μπορείτε να παρακάμψετε το κλείδωμα.

Με κόπο άνοιξα τα μάτια. Μέσα από το μισάνοιχτο καπάκι της κρυογονικής θαλαμοκοιτίδας, το ανήσυχο πρόσωπο του Βέρθα Μόρις, του Αρχιπλοηγού, με κοιτούσε, ενώ έπαιζε νευρικά τα δάχτυλά του στο στήθος.

Το κρύο ήταν τσουχτερό μέσα στον χώρο των κοιτίδων και χρειάστηκα αρκετή βοήθεια από το ιατρικό προσωπικό. Έπρεπε να φορέσω το θερμαντικό σκάφανδρο, να συνδέσω τους καθετήρες και να σηκωθώ στα πόδια μου παραπατώντας.

Αισθανόμουν τρομερά αδύναμος κι αυτό ήταν φυσιολογικό, μετά από

τόσους μήνες καταστολής.

Αργά – αργά άρχισα να συνειδητοποιώ τι μου είπε ο Βέρθα και ανα-
τρίχιασα -όχι από το κρύο αυτή τη φορά. Αισθάνθηκα μια αφύσικη
ησυχία, να έρχεται από όλο το σκάφος.

Πώς στην ευχή συνέβη κάτι τέτοιο; Γύρισα προς τον Βέρθα που με
παρακολουθούσε, με ένα ίχνος ελπίδας να φωτίζει, αμυδρά, το στενα-
χωρημένο του ύφος.

– Αγαπητέ Βέρθα, πάρε τα πράγματα από την αρχή, για να καταλάβω
πώς βρεθήκαμε σε αυτή τη θέση, και γιατί κλειδώθηκε η γεννήτρια
αλμάτων.

– Κάναμε 67 αλληπάλληλα άλματα των 150 ετών φωτός και φτάσαμε
στα 10.047 έτη φωτός από τον Κέρουα, με κατεύθυνση την δεύτερη
σπείρα του γαλαξία. Μετά, όπως είχαμε σχεδιάσει, στείλαμε μικροσ-
κάφος, στο Συμβούλιο, με την θέση μας και περιμέναμε σε καταστολή,
για 3 μήνες, μέχρι να έρθει το μεταγωγικό με την γεμάτη δεξαμενή
νανοσκόνης δευτεριούχου λιθίου (${}^6\text{Li}^2\text{H}$ ή ${}^6\text{LiD}$). Στην συνέχεια, το
μεταγωγικό, πήρε την άδεια δεξαμενή κι έφυγε, ενώ εμείς, προσαρτή-
σαμε την γεμάτη, αλλάξαμε βάρδια στο εν τρίτο του ενεργού προσωπι-
κού και συνεχίσαμε τα άλματα, για άλλα 7.500 έτη φωτός.

– Και δεν παρατηρήσατε τίποτε παράξενο;

– Όχι. Για την ακρίβεια, προετοιμάζοντας το τελευταίο άλμα, εντοπί-
σαμε μια απόκλιση θέσης, σε σχέση με τον υπολογισμό, περίπου 2
χιλιοστών της ώρας φωτός.

– Μήπως κάποια μεγάλη μάζα μας βγάζει, ελαφρά, εκτός θέσης;

– Μου φαίνεται φυσιολογική απόκλιση, αν υπολογίσουμε ότι μπορεί
να οφείλεται σε σωρευμένα σφάλματα, από τα 117 άλματα με υπολο-
γισμό, που έχουν προηγηθεί.

– Εποπτεία του διαστημικού χώρου, έχουμε; Βλέπουμε κάπου μαύρη
τρύπα;

– Η εποπτεία είναι ατελής, δεδομένου ότι το όχημα εργαστήριο είναι
ανενεργό και το ερευνητικό προσωπικό σε καταστολή.

– Πώς είναι δυνατόν το νευρωνικό του σκάφους να αρνείται το άλμα,
λόγω μαύρης τρύπας; Από πού άντλησε την πληροφορία;

– Δεν γνωρίζουμε. Λέει ότι είναι 138 έτη φωτός μακριά σε γωνία 35°
προς την κατεύθυνση του άλματος που σχεδιάζουμε, έχει μέγεθος μικ-
ρού γαλαξιακού πυρήνα και δεν εντοπίζεται με τα μέσα οπτικής ανίχ-

νευσης του σκάφους, επειδή έχει απορροφήσει όλη την ύλη που την περιέβαλλε. Και ταξιδεύει, μονήρης, σκοτεινή και ανενεργή, προς τον Γαλαξία μας. Και όλη αυτή η πληροφορία, βρίσκεται, ανεξήγητα αποθηκευμένη, στις μνήμες του νευρωνικού.

– Εν πάση περιπτώσει, ας δούμε τις λεπτομέρειες των οργάνων όπως μας τις παρέχει το νευρωνικό του σκάφους. Και να μελετήσουμε πώς στην ευχή έχει δεχθεί μια τέτοια πληροφορία κι από πού.

- Και γιατί είναι κλειδωμένο το σύστημα αλμάτων με κωδικό; Από ποιόν; Και πώς;

Στο μεταξύ είχαν αρχίσει να λειτουργούν, και πάλι, τα νεύρα και οι μύες μου και, με αβέβαιο ακόμα βήμα, κατευθύνθηκα προς το πιλοτήριο, ακολουθώντας τον Βέρθα. Βρήκα το προσωπικό πλοήγησης, σε κατάσταση νευρικού κλονισμού, να προσπαθεί να καταλάβει τι συνέβη.

– Σε ποιά φάση βρισκόμαστε; ρώτησα τον χειριστή του κινητήρα αλμάτων.

Αυτός, χωρίς να αποσυνδέσει τις παλάμες από το νευρωνικό, μου ένευσε προς την άδεια πολυθρόνα δίπλα του. Κάθισα και έβαλα τις παλάμες μου στην υποδοχή, κλείνοντας τα μάτια.

Αμέσως ενημερώθηκα ότι οι συσσωρευτές ήταν γεμάτοι και έτοιμοι για άλμα, η γεννήτρια αλμάτων, σε άριστη κατάσταση, φορτισμένη και το νευρωνικό είχε υπολογίσει όλες τις παραμέτρους του άλματος.

Όταν όμως προχώρησα στην εντολή προετοιμασίας του σκάφους για αποϋλοποίηση και άλμα, εντόπισα φραγμό. Προσπάθεια να παρακάμψω τον φραγμό, σκόνταφτε σε αίτημα για κωδικό.

Ζήτησα αιτιολόγηση. Η απάντηση ήταν η αναμενόμενη, σύμφωνα με την ενημέρωση του Βέρθα: Μαύρη τρύπα, μεγέθους 20.000 ηλιακών μαζών, 35° προς την κατεύθυνση του άλματος.

Ζήτησα την πηγή της πληροφορίας. Η απάντηση ήταν εντελώς σοκαριστική: "Γιόρμα Ρύσσα". Εγώ, δηλαδή!

Αδύνατον!.

Κοιμόμουν στην θερμοκοιτίδα και ο χώρος που διασχίζουμε είναι α-χαρτογράφητος. Πώς και πότε, μπορεί να ενημέρωσα το νευρωνικό για κάτι που δεν γνώριζα; σκέφτηκα.

"Έχετε διαθέσιμες αποθηκευμένες προσωπικές μνήμες" με ενημέρωσε το νευρωνικό. "Σύνδεσέ με".

Μερικά λεπτά αργότερα, αποδεσμεύθηκα από το νευρωνικό. Σηκώθηκα από το κάθισμα, κοιτάζοντας γύρω μου εμβρόντητος.

- Βέρθα, συνέβη κάτι πρωτοφανές και απίστευτο, μουρμούρισα σε τόνο αβέβαιο.
- Είστε κατάχλωμος, είπε ο Βέρθα ανήσυχος. Τι συνέβη;
- Πριν σας πώ τι να κάνετε, θα πρέπει να σας προετοιμάσω για το σοκ που θα υποστείτε.
- Ήταν τόσο τρομερό αυτό που συνέβη, ώστε να χάσετε το χρώμα σας;
- Ναι, μοναδικό κι απίστευτο. Έχουμε ήδη πάει στην μαύρη τρύπα, έχουμε ήδη παγιδευτεί εκεί μέσα, έχουμε καταφέρει να επιστρέψουμε από κει με τεράστιο κίνδυνο, αλλά, το σκάφος, βγήκε σε πολύ κακή κατάσταση ώστε να ματαιωθεί η αποστολή. Και το πιό τρελό; Όλα αυτά, δεν έγιναν ακόμα. Εκτός εάν, το νευρωνικό, υποχρεωθεί να κάνει το σχεδιαζόμενο άλμα. Όλα έχουν ήδη συμβεί, στο άμεσο μέλλον μας!

Κάθισα ξανά, σκεπτικός. Με κοίταζε όλο το πλήρωμα με ύφος απορημένο. Αδυνατούσαν να καταλάβουν τι είπα και θεώρησαν ότι κάπως τρελάθηκα.

Τους είπα ότι αποδέσμευσα τις αποθηκευμένες προσωπικές μνήμες όλων και να δοκιμάσουν ένας-ένας, σε κάθισμα με σύνδεση, να έρθουν σε επαφή με το νευρωνικό του σκάφους και να το ρωτήσουν, αν έχουν καταχωρημένες προσωπικές μνήμες.

Και μετά, να ανοίξουν το μυαλό τους για να τις δεχτεί.

Έτσι κι έγινε. Όλο το ενεργό πλήρωμα, χειριστές, μηχανικοί, συντηρητές, ιατρικό προσωπικό και οι τρεις βάρδιες, κάθισαν σταδιακά στα καθίσματα και δέχθηκαν τις προσωπικές τους μνήμες, όπως είχαν καταχωρηθεί από το νευρωνικό.

Ο Βέρθα δίπλα μου ψιθύρισε ταραγμένος:

"Γνωρίζω τον κωδικό κλειδώματος, εγώ τον είχα βάλει, ή, μήπως, θα τον έχω βάλει; Δεν ξέρω, μπερδεύτηκα. Δεν έχουμε γραμματικό λόγο που να ονομάζει αυτό που θα μας συνέβη!"

Γύρισα προς το μέρος του και είπα σιγανά:

"Εννοείται ότι θα υπολογίσουμε άλμα, προς άλλη κατεύθυνση, παρακάμπτοντας την μαύρη τρύπα. Συμφωνείς;"

"Συμφωνώ!", απάντησε.

Δύο δευτερόλεπτα μετά την απάντηση του Βέρθα, η γιγαντο-οθόνη του πιλοτηρίου, αναβόσβησε σε κόκκινο πλαίσιο, γράφοντας το πιο παράξενο μήνυμα της ζωής μας:

Ανιχνεύθηκαν τέσσερις ταλαντώσεις του χωρόχρονου.

Πηγή βαρυτικών κυμάτων: 2" φωτός, προς την κατεύθυνση του άλματος.

Ενέργεια βαρυτικών κυμάτων σε ίση μάζα: $2,43 \times 10^7 \text{Kg}^{**}$

Οπτική επιβεβαίωση γεγονότος: Καμμία.

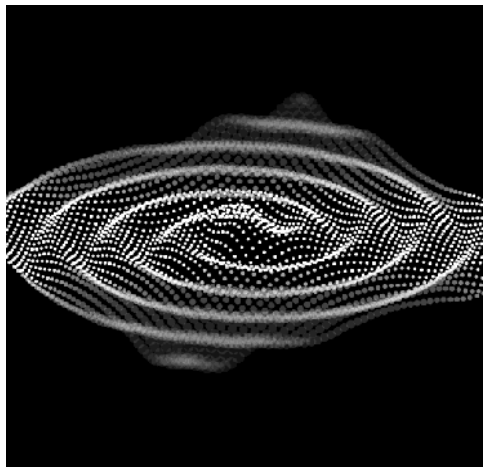
Αιτία: Άγνωστη

****Περίπου ίση με τη μάζα του γιγάντιου σκάφους μας**

Κοιτούσαμε όλοι το μήνυμα σε απόλυτη σιωπή.

Καταλάβαμε. Μόλις διεγράφη το μέλλον των αναμνήσεών μας.

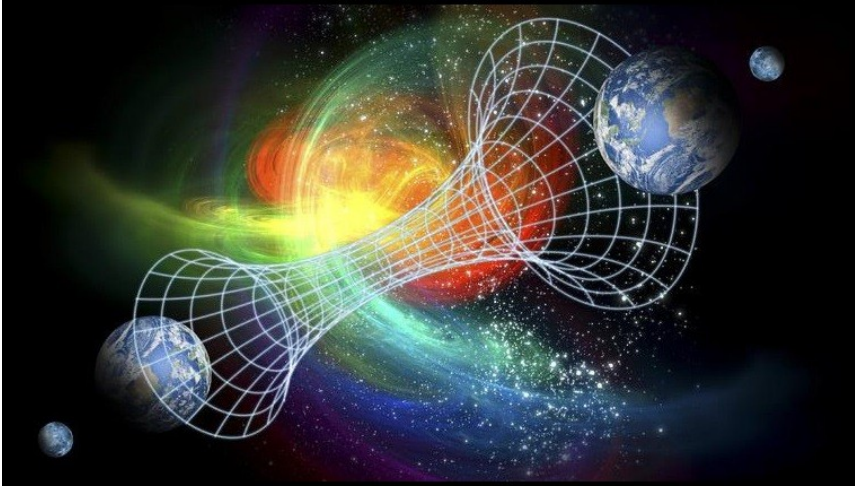
Το νευρωνικό του σκάφους ζητούσε κωδικό για να επιτελέσει το άλμα. Ο Βέρθα συνδέθηκε. Το μήνυμα στην οθόνη, άλλαξε:

"Επανασχεδιασμός άλματος"

Όλα τα στόματα ξεφύσηξαν με ανακούφιση.

Time loop (H2)

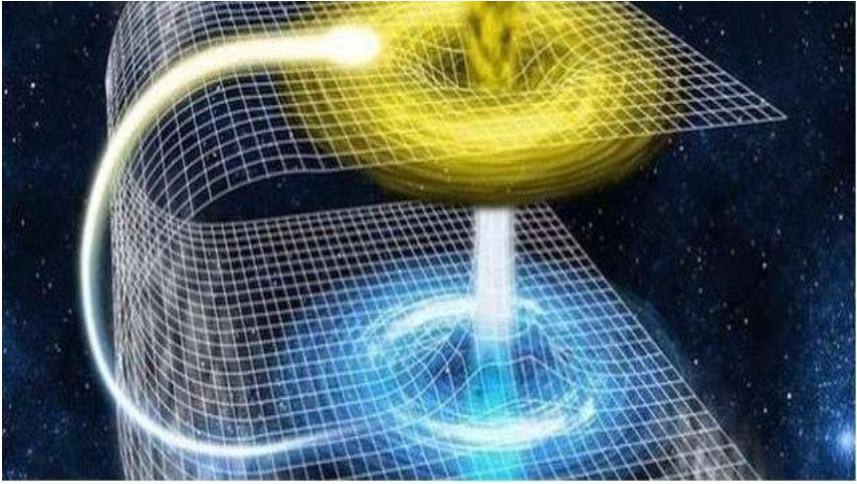

Η ατμόσφαιρα στην αίθουσα συνεδριάσεων ήταν βαριά.

Είχαμε ξυπνήσει την επόμενη βάρδια και πριν προετοιμάσουμε την βάρδια που θα αποχωρούσε στις κρυγονικές θερμοκοιτίδες αποφασίσαμε ότι θα πρέπει να προηγηθεί μια εκτεταμένη συνεδρίαση σκέψης, όλων των ενεργών μελών του πληρώματος, μήπως και καταφέρουμε να ερμηνεύσουμε τι συνέβη στην μαύρη τρύπα και αναδύθηκε το σκάφος μας στο παρελθόν.

Αντί δηλαδή, το σκάφος μας, να αναδυθεί από την τρύπα τουλάχιστον τέσσερεις μήνες μετά την είσοδο σε αυτήν, όπως θα έπρεπε, αν υπολογίζαμε την επιβράδυνση του βέλους του χρόνου σε σχέση με τον υπόλοιπο γαλαξία, αναδύθηκε 16 ώρες πριν αναχωρήσουμε.

Αυτό σήμαινε ότι μέσα στο Σύμπαν σχηματίστηκε, ένα ακόμα σκάφος για όσο χρόνο παρέμεινε μέσα στον χωρόχρονο. Δηλαδή, δημιουργήθηκε επιπλέον ύλη; Και μάλιστα οργανωμένη σε σκάφος, κατά παρά-

βαση του δεύτερου νόμου της θερμοδυναμικής;

114 άνθρωποι, όλοι συνδεδεμένοι στο νευρωνικό, προσπαθούσαμε να ερμηνεύσουμε το γεγονός. Όμως μας έλειπαν δεδομένα για να μπορέσουμε να κάνουμε τις αρχικές υποθέσεις. Όλα όσα είχαν καταχωρηθεί από το σκάφος που αναδύθηκε, οι πιθανοί μελλοντικοί εαυτοί μας, φρόντισαν και τα πέρασαν στο νευρωνικό του δικού μας σκάφους πριν εξαφανιστούν, επιστρέφοντας στον χωρόχρονο την ενέργεια που είχε δαπανηθεί για τον σχηματισμό τους, υπό μορφή βαρυτικών κυμάτων.

Είχε περάσει αρκετή ώρα διασύνδεσης όλων μας με το νευρωνικό χωρίς αποτέλεσμα.

Τελικά, άρχισε να διαδίδεται στο δίκτυο η ιδέα να στείλουμε στην μαύρη τρύπα έναν ανιχνευτή B23877 βαρυτικού πεδίου με αυτόνομο νευρωνικό και με αρκετή ενέργεια στις μπαταρίες του για 3 ή 4 άλματα των 100 ετών φωτός, τροφοδοτώντας τον με όλο το σχέδιο πορείας που είχε ακολουθήσει και η χαμένη εκδοχή του σκάφους μας.

Συμφωνήσαμε να μελετήσουμε τις λεπτομέρειες ενός τέτοιου ταξιδιού και των μετρήσεων που θα πρέπει να γίνουν και τροφοδοτήσαμε το νευρωνικό του σκάφους με το σχέδιο ώστε να ξεκινήσει ο προγραμματισμός του ανιχνευτή. Θα ρισκάρουμε έναν ανιχνευτή και θα περιμέναμε την επιστροφή του για 25 μέρες, τόσο μπορούσαμε να περιμένουμε χωρίς να παραβιάσουμε το διαθέσιμο ενεργειακό μας περιθώριο.

Κι έτσι τελείωσε η συνεδρίαση μέχρι να έχουμε νεώτερες μετρήσεις. Η αποσυρόμενη βάρδια κατευθύνθηκε προς τις κρουγονικές θερμοκοιτίδες για ύπνο μέχρι το τέλος του ταξιδιού.

Είχαν περάσει 22 εκατοστά της ώρας και βρισκόμασταν στα μισά της προετοιμασίας του ανιχνευτή, όταν η κεντρική οθόνη του πιλοτηρίου έγραψε το μήνυμα:

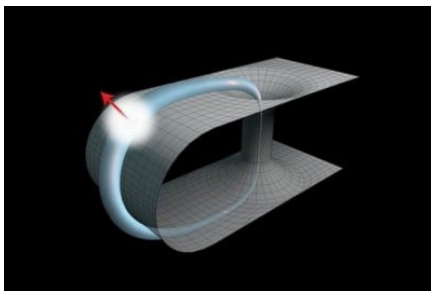
"Ανιχνευτής βαρυτικού πεδίου B23877: Ραδιοφάρος εντοπίζεται να εκπέμπει σε απόσταση 16 ωρών φωτός."

Όσοι βρισκόμασταν στο πιλοτήριο, κοιταχτήκαμε παραξενεμένοι. Αφού δεν είχαμε στείλει τον ανιχνευτή ακόμα...

Για να λάβουμε σήμα του τώρα, θα πεί ότι αναδύθηκε από την τρύπα 16 ώρες νωρίτερα. Πριν καν, δηλαδή εξαφανιστεί η προηγούμενη εκδοχή του σκάφους μας. Πριν καν με ξυπνήσουν από την κρουγονική νάρκη.

Αλλεπάλληλοι, χρονικοί βρόγχοι. Απίστευτο... Έμεινα να κοιτώ το μήνυμα με το στόμα ανοιχτό!

Το μυαλό μου λειτούργησε γρήγορα. Με έξαψη στη φωνή, ζήτησα από όλους να μην διανοηθεί κανείς να σκεφτεί να μην στείλουμε τον ανιχνευτή. Πρέπει να κλείσει και ο δεύτερος χρονικός βρόγχος, σωστά.

Ζήτησα επίσης, να ολοκληρωθεί κανονικά ο προγραμματισμός του ανιχνευτή και να σταλεί χωρίς καμία παρέκκλιση από τον σχεδιασμό που είχαμε αποφασίσει, για να μην διαταραχθεί η χρονική κυκλικότητα.

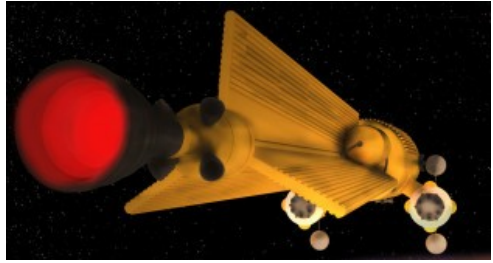
Και μόλις ο ανιχνευτής κάνει το άλμα προς την μαύρη τρύπα, να ετοιμάσουμε ένα ιονόπτερο να πάει με μικροάλμα, να παραλάβει τον ανιχνευτή που επέστρεψε.

Δεν θα διακινδυνεύαμε να τον προγραμματίσουμε να έρθει αυτός σε μάζ. Θυμηθήκαμε την πληροφορία σε τι χάλι αναδύθηκε το σκάφος από την μαύρη τρύπα. Όχι, δεν ρισκάραμε να διαλυθεί προσπαθώντας να κάνει ένα ακόμα άλμα.

Τα δεδομένα που θα είχε μετρήσει, θα μας ήταν πολύτιμα.

«Τέλος Εποχής» (H3)

Χάσαμε άλλες 5 μέρες προσπαθώντας να «συλλάβουμε» τον βαρυτικό ανιχνευτή και να τον φέρουμε στο σκάφος για μελέτη. Χρειάστηκε να στείλουμε αυτόματο όχημα συλλογής στην προέκταση της τροχιάς του ανιχνευτή.

Ο ανιχνευτής, όταν αναδύθηκε από την μαύρη τρύπα, έτρεχε, σε σχέση με το σκάφος μας, με $1/32$ της ταχύτητας του φωτός. Ακολουθούσε μια τροχιά που, στο κοντινότερο σημείο της, θα περνούσε σε απόσταση $7,5$ ωρών φωτός από εμάς.

Το αυτόματο όχημα δεν θα μπορούσε να περιμένει κανενός είδους τηλεχειρισμό ή διόρθωση από μας κατά την διάρκεια του εγχειρήματος. Σε κάθε προσπάθεια επικοινωνίας μαζί του έπρεπε να περιμένουμε $7,5 + 7,5$ ώρες τουλάχιστον, για να μάθουμε την απάντηση.

Έτσι, εστάλη πλήρως αυτόνομο όχημα με ανεξάρτητη τεχνητή νοημοσύνη, ώστε να κάνει όλους τους απαραίτητους χειρισμούς με δικές της αποφάσεις.

Το όχημα συλλογής έκανε άλμα για να βρεθεί σε τροχιά συνάντησης. Κατόπιν, επιταχύνθηκε για 2 μέρες, με επιτάχυνση 6-πλάσια της επιτάχυνσης βαρύτητας στην επιφάνεια του πλανήτη Κέρουα κι έφθασε να τρέχει με την ίδια ταχύτητα με τον ανιχνευτή.

Αφού τον προσέγγισε αργά-αργά, τον «συνέλαβε» και μετά χρειάστη-

κε άλλες δύο μέρες για να κάνει αναστροφή και να επιβραδυνθεί.

Όταν σταμάτησε να κινείται σε σχέση με εμάς, έκανε άλμα προς το σκάφος μας και την θυρίδα εισόδου. Η όλη διαδικασία άλματος - επιτάχυνσης - σύλληψης - επιβράδυνσης - άλματος επιστροφής, διήρκεσε 5 μέρες.

Ο ανιχνευτής παρέδωσε τα δεδομένα που είχε αποθηκεύσει εκτελώντας μέσα στην τρύπα την ίδια περίπου τροχιά που θα εκτελούσαμε κι εμείς αν θα είχαμε κάνει το άλμα.

Στην συνέχεια, μέσω μικροσκοπίας ατομικής κλίμακας, πέρασε από εξονυχιστικό έλεγχο καταπόνησης και μεταβολών της μοριακής, ατομικής και κρυσταλλικής δομής όλων των στοιχείων του.

Τα δεδομένα εισήλθαν στο νευρωνικό του σκάφους, αναλύθηκαν και την 6η μέρα, επιτέλους, ήμασταν έτοιμοι για μια μεγάλη συνεδρίαση μέσω νευρωνικής διεπαφής, όλων των ενεργών μελών του πληρώματος.

Ήταν μια συνεδρίαση που τα -νοητικά- πρακτικά της εστάλησαν στο Κεντρικό Συμβούλιο με ένα από τα τελευταία «ταχυδρομικά» μικροσκάφη και θα έμεναν στην ιστορία του Κέρουα ως η αρχή της Νέας Εποχής.

Καμπύλος Χρόνος (H4)

Η συνεδρίαση διήρκεσε πολλές ώρες, οι ιδέες ήταν πολλές και οι περισσότερες ευφάνταστες. Θα προσπαθήσω να μεταφέρω αυτές που απετέλεσαν τα συμπεράσματα της συνεδρίασης, αν και η μετάφραση - περιγραφή νοητικών αρχείων σε οποιαδήποτε γλώσσα λεκτικής επικοινωνίας, είναι ιδιαίτερα δύσκολη.

Τα νευρωνικά πρακτικά προτάσεων-σκέψεων, δεν έχουν ταυτότητα. Οι προτάσεις είναι κοινό κτήμα. Είναι ιδέες που διαχέονται στο σύνολο των συνεργατικών μονάδων-εγκεφάλων του νευρωνικού δικτύου. Ας κάνουμε λοιπόν μια προσπάθεια.

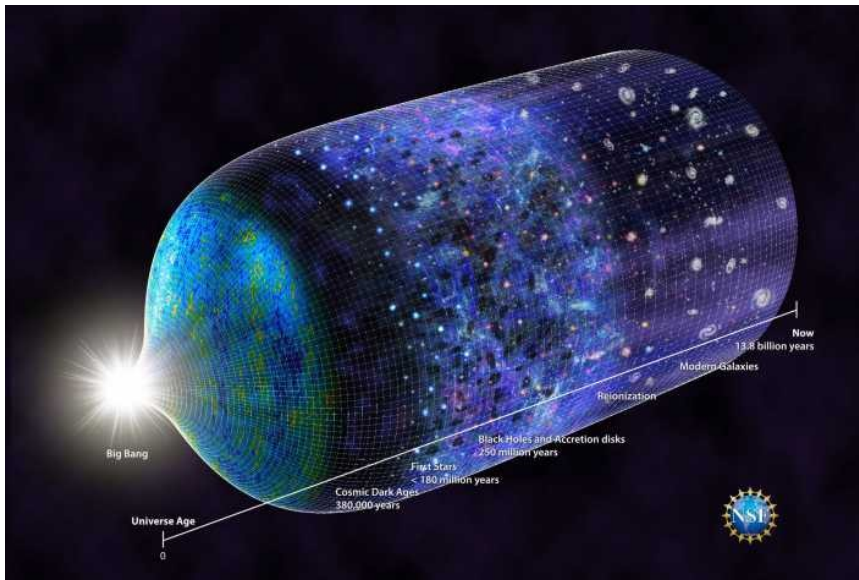

- Είναι λογικό; Να γυρίζει πίσω στο χρόνο; Τι συμβαίνει σε εκείνο το σημείο τροχιάς μέσα στην τρύπα, ώστε να απορρυθμίζει την χρονική σχέση με το υπόλοιπο Σύμπαν;

- Είναι γνωστή η θεωρία που οι λύσεις της περιγράφουν ότι, πλησιάζοντας την τρύπα, συναντάμε μια ταχεία μεταβολή των χωροχρονικών παραμέτρων από σημείο σε σημείο, τόσο ταχύτερη, όσο περισσότερο προσεγγίζουμε προς το κέντρο της μοναδικότητας. Φυσικά, όλα αυτά γίνονται εύκολα μετρήσιμα όταν έχουμε περάσει αρκετά κάτω από τον «Ορίζοντα Γεγονότων για τον μακρινό Παρατηρητή».

- Σύμφωνοι, αλλά εδώ έχουμε συγκεκριμένο και μετρήσιμο φαινόμενο επιστροφής σε παλαιότερο χωροχρονικό σημείο.

- Δείτε, όσο πλησιάζουμε το κέντρο της, η βαρύτητα ξεπερνά κάθε μέτρηση που έχουμε κάνει ως τώρα και το διάνυσμα της Βαρύτητας είναι τέτοιο, που ο χωρόχρονος διασπάται και γεννά διαρκώς σωματία που ξαναενώνονται. Εκεί, δηλαδή, είναι που καταγράφουμε έναν κραδασμό που διαχέεται στο σκάφος και μάλιστα έναν κραδασμό που δεν

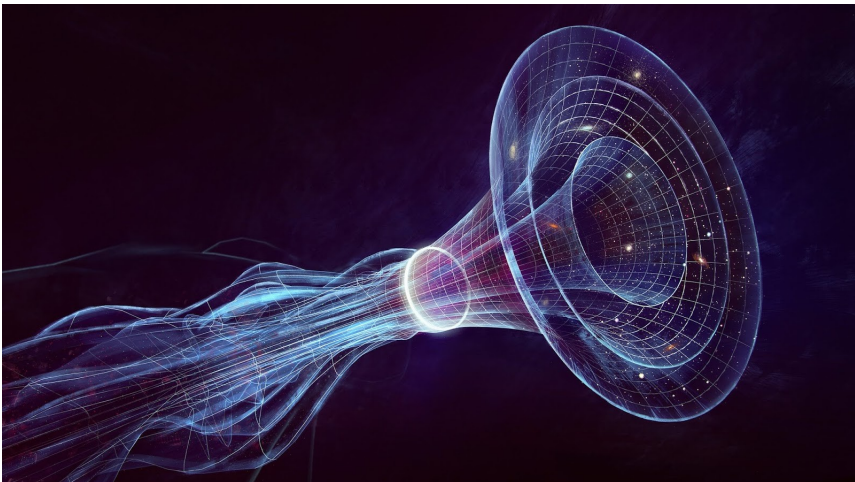
είναι ταλάντωση της ύλης του αλλά ταλάντωση του χώρου που μέσα του βρίσκεται η ύλη του. Γι αυτό, άλλωστε, δεν διαλύθηκε, γιατί η ύλη του σκάφους έμενε ακίνητη και ταλαντώνονταν ο χώρος.

- Τι σημαίνει όμως ταλάντωση του χώρου και πώς αυτή συνεισφέρει στην αλλαγή χρονικού σημείου αναφοράς για την γεννήτρια άλματος;

- Ο χώρος και ο χρόνος είναι ενιαία δομή που γεννάται από το διάνυσμα της Βαρύτητας, δηλαδή από την παρουσία ύλης. Η ύλη όμως είναι προϊόν του άχωρου-άχρονου συνεχούς που διασπαστήκε κατά την διαταραχή που γέννησε το Σύμπαν όπως το γνωρίζουμε, καθώς και όσα άλλα Σύμπαντα, ενδεχομένως, δεν γνωρίζουμε. Άρα η ταλάντωση χώρου είναι και ταλάντωση χρόνου.

- Δηλαδή, όσο περισσότερο καμπυλώνεται ο χώρος καμπυλώνεται και ο χρόνος ως γραμμή εξέλιξης. Και αν, βυθιζόμενοι προς το κέντρο, προσεγγίσουμε εγγύτερα ένα όριο, τότε η καμπύλωση του χρόνου γίνεται κλειστή γραμμή και η χρονική εξέλιξη διαγράφει κύκλο από το παρελθόν στο μέλλον και πάλι πίσω.

- Έτσι μιλάμε για κλειστή χρονική γεωδαισία. Από το σημείο εκείνο και βαθύτερα, κάθε γεγονός εξελίσσεται «ταυτόχρονα» με πολλούς τρόπους που, όμως, χρονικά ξανασυγκλίνουν και η διαδικασία διατηρείται ολόκληρη απαράλλαχτη. Φυσικά, δεν φτάσαμε σε αυτό το σημείο.

- Συνηγορούν οι απειρίες λύσεων με τις ίδιες αρχικές συνθήκες που προκύπτουν όταν ξεπερνάμε ένα όριο βάθους που το λέμε «ορίζοντα διάσπασης της συνέχειας του χωρόχρονου». Από κει και πέρα, το μαθηματικό μοντέλο της εν λόγω θεωρίας, οδηγεί σε απειρία χρονικών λύσεων με τις ίδιες αρχικές συνθήκες που όμως όλες εξελίσσονται και προς τις δύο κατευθύνσεις, παρελθόν και μέλλον, επιστρέφοντας η μία στην άλλη.

- Δηλαδή όταν είμαστε κοντά στο όριο διάσπασης του χωρόχρονου έχουμε διακύμανση της χρονικής αναφοράς της γεννήτριας αλμάτων. Οπότε, ανάλογα με τη θέση, παράγεται συγκεκριμένο άλμα σε χώρο και χρόνο.

- Έχουμε και άλλα δεδομένα που υποστηρίζουν αυτή την πρόταση. Η μάζα του βαρυτικού ανιχνευτή επέστρεψε μικρότερη από την υπολογιζόμενη κατά 198,35 γραμμάρια περίπου, χωρίς να του λείπει τίποτα και χωρίς να χάνει καμία λειτουργία του.

- Ήταν τόσο περίεργο αυτό που προχωρήσαμε σε μελέτη των δομών του με Μικροσκοπία Ατομικού Πεδίου. Διαπιστώθηκε ότι από την δομή κάθε μεταλλικού κομματιού, κάθε ηλεκτρονικού κρυστάλλου, κάθε εξαρτήματος, απουσίαζαν ολάκερα συσσωματώματα εκατοντάδων ή χιλιάδων ατόμων ή μορίων. Όλο το σκάφος έμοιαζε σαν ένα σφουγγάρι γεμάτο μεγάλα κενά. Αυτά τα κενά, ενώ έκαναν το υλικό του σκάφους πιο εύθραυστο, δεν επηρέαζαν σοβαρά τις λειτουργίες του. Απλώς εισήγαγαν λίγο περισσότερο θόρυβο στα σήματα μεταξύ των συστατικών μερών του. Δείτε τα αποτελέσματα.

- Άρα, για να συμβεί αυτό, υπήρξε έντονη ταλάντωση του χωροχρονικού συνεχούς στα όρια θραύσης της ελαστικότητάς του. Δηλαδή, κάθε μόριο και κάθε άτομο του σκάφους βρισκόταν σε ανεπαίσθητα διαφορετικό χωρόχρονο. Οπότε, όταν έγινε το άλμα, κάποια μόρια και άτομα, «πήδηξαν» σε άλλο χωροχρονικό σημείο. Κι έτσι, χάθηκαν από την δομή της ύλης του σκάφους κάνοντάς το να μοιάζει με σφουγγάρι, κοιτώντας το μεγεθυμένο σε κλίμακα των 20 δισεκατομμυριστών του μέτρου και κάτω.

- Γι αυτό το φασματοσκόπιο εντόπιζε πίσω από τον αναδυθέντα ανιχνευτή μια πολύ αραιή ουρά ατόμων διαφόρων στοιχείων. Ήταν τα

άτομα που έκαναν άλμα με απόκλιση απειροελάχιστου χρόνου, άρα και χώρου. Για τον ίδιο λόγο δεν διαλύθηκε και το σκάφος όταν αναδύθηκε με άλμα, παρά τις ρωγμές και τα κενά στην δομή του

- Ας ξαναδούμε τα μαθηματικά των προβλέψεων αυτής της θεωρίας.

Εδώ, θα πώ μόνο ότι οι λύσεις της θεωρίας σταθεροποιούνταν όταν στα μαθηματικά της έμπαινε και τέταρτη χωρική διάσταση. Και τότε στείλαμε τους πρώιμους αυτούς υπολογισμούς στον Κέρουα με ένα από τα τελευταία μας ταχυδρομικά σκάφη. Δεν μπορούσαμε να φανταστούμε τι θα σήμαινε αυτό για την περιοχή του Γαλαξία που ερευνούσαμε.